

og ingen evig Straf, og altsaa heller ingen evig Løn; naar endog Præsterne ikke mere turde udtale sig om Livet efter Døden; naar Troen ikke var en Forvisning om det, vi ikke kunde se — hvad var saa det Hele? Hvori bestod da Kristendom? Hvad var da Tro? ... Alt løb rundt for dem. De vidste ikke længer, hvad der var ret, og hvad der var vrangt, hvad der var Sandhed, og hvad der var Vildfarelse. Og det nyttede ikke mere, at de lukkede de farlige Bøger og holdt sig borte fra Møderne. Tankerne lod dem ikke Ro i deres Ensomhed, Tvivlene blev ved at forfølge dem og fordrede Afgørelse! ... Saa havde de tilsidst ikke længer kunnet bære Uvishedens Byrde. Trods trange Kaar var de brudt op fra deres Hjem, havde givet deres Børn og Ejendom i Fremmedes Varetægt og var rejst herover — alene betagne af Tanken om at faa Klarhed over sig selv, komme til Sandheds Erkendelse og genvinde Hjærtets tabte Fred og rolige Lykke.

II.

Imidlertid var der ogsaa bleven livligt henne i „Sandingehus“. Mens Folket forventningsfuldt lejrede sig om selve Skuepladsen for de kommende